

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Z. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem
sídlem Joštova 4, Brno

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Kuřim**
sídlem Blanenská 1191, Kuřim

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2016, čj. VS 28/253/001/2014-33/OVT/351,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Ivovi Nejezchlebovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 6. 2014, čj. VS 28/253/001/2014-33/OVT/351, uložila žalobci kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na dobu 3 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení podmíněně na zkušební dobu 6 měsíců za to, že se dne 27. 5. 2014 nacházel na pracovišti, kam neměl povolený přístup, čímž porušil ustanovení § 53 odst. 1 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, v rozhodném znění (dále jen „řád výkonu trestu odnětí svobody“). Dále také za to, že na příkaz příslušníka reagoval žalobce pomocí vulgarismu a tykání slovy „drž hubu, hňupe“, čímž porušil § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“).
2. Podanou stížnost speciální pedagog Věznice Kuřim rozhodnutím ze dne 19. 6. 2014 zamítl. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2016, čj. 29 A 50/2014-60 (dále také „původní zrušující rozsudek“), ve kterém byl vysloven závěr, že skutkový stav nebyl důkladně zjištěn. Po doplnění dokazování žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 18. 12. 2016 žalobce uvedl, že se žalovaná neřídila původním zrušujícím rozsudkem soudu a neprovedla dokazování v potřebném rozsahu. Přes písemnou výzvu žalobce neinformovala o stavu řízení, neumožnila mu přístup do spisu včetně návrhů na doplnění dokazování. Prostřednictvím Mgr. R. A. žalovaná odmítla žalobci poskytnout písemné vyhotovení rozhodnutí.
4. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná uvedla, že žalobci bylo několikrát vysvětleno, že původním zrušujícím rozsudkem nedošlo ke zrušení kázeňského trestu uděleného dne 11. 6. 2014, ale pouze původního rozhodnutí žalované.
6. Tvzení žalobce se nezakládají na pravdě, jelikož dne 3. 11. 2016 byl obeznámen s tím, že je zahájeno řízení o stížnosti proti uloženému kázeňskému trestu. V rámci řízení byl proveden výslech svědka pana J. V., který byl v inkriminovaný den přítomen rozhovoru mezi žalobcem a příslušníkem K. B. Zároveň byly doloženy pracovní výkazy žalobce za období leden až květen 2014 a zápisy z porad na pracovišti B 14, kterých se žalobce účastnil a kde se hovořilo o zákazu návštěv na jiném pracovišti haly. Dále bylo doloženo i rozhodnutí o přeřazení žalobce, které obsahuje i poučení o povinnostech. Žalobce zároveň nepožádal písemně o nahlédnutí do spisu. Svědek, jehož výslech žalobce navrhoval, byl z Kuřimi propuštěn již v roce 2013, tudíž nemohl být incidentu přítomen.
7. Z výše uvedených podkladů vyplývá, že žalobce se dopustil předmětného jednání zaviněně. Uložený kázeňský trest nepovažovala za nepřiměřený, jelikož přispívá k pozitivní motivaci žalobce a nejednalo se jeho o první kázeňský přestupek za dobu pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody.
8. Závěrem uvedla, že se žalobce po uložení předmětného kázeňského trestu dopustil ve zkušební době dalšího kázeňského přestupku, tudíž mu trest bude přeměněn na trest nepodmíněný. Vzhledem k výše uvedenému navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Další podání žalobce

9. V podání ze dne 27. 6. 2017, které bylo do datové schránky soudu doručeno dne 29. 6. 2017 uvedl, že i přes doplnění dokazování má za to, že porušení vytýkané žalobci nebylo jednoznačně prokázáno. Svědek J. V. uvedl, že nebyl přítomen verbálnímu útoku žalobce na příslušníka K. B. Z této výpovědi tudíž jednoznačně nevyplývá, že by žalobcovo chování bylo v příkrém rozporu s § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
10. Opětovně upozornil na to, že se domníval, že se může pohybovat na jiné pracoviště haly, jelikož tak činil již v minulosti a nebyl upozorněn na to, že by se dopustil jakéhokoli porušení. Tohoto porušení se žalobce dopustil toliko nevědomě.
11. V podání ze dne 6. 7. 201, které bylo do datové schránky soudu doručeno dne 10. 7. 2017, žalobce uvedl, že žalovaná vytvořila důkazy nové. Dokazování měl provádět zaměstnanec s kázeňskou pravomocí, v tomto případě vychovatel. Tím, že dokazování doplňoval zaměstnanec mající dohled nad kázeňským řízením, došlo k zmaření řízení, jelikož bylo sloučeno nalézací a přezkumné řízení. Rozhodnutí je proto zmatečné. Dále uvedl, že čtyři osoby, které mu oznámily dne 3. 11. 2016 zahájení řízení, se nemohly ten den potkat.

V. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i její předcházející rozhodnutí včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
13. Nejprve je třeba připomenout, že ve věci žalobce již bylo vydáno rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2016, čj. 29 A 50/2014-60, ve kterém soud vyslovil závazný právní názor, čímž správní orgány zavázal k tomu, aby doplnily dokazování výsledkem svědků, kteří byli dle žalobce přítomni předmětnému incidentu a zároveň, aby se zaměřily na to, kdy a jakým způsobem byl žalobce poučen o pravidlech pohybu v rámci pracoviště.
14. Pro úplnost je třeba zmínit, že žalobce se ke dni tohoto rozhodnutí již nenacházel ve výkonu trestu ve Věznici Kuřim a dle zjištění soudu si změnil příjmení (dříve H., nyní M.). Zároveň bylo zjištěno, že má na území České republiky ukončen trvalý pobyt, nicméně soud ověřil, že datová schránka zřízená na jméno žalobce skutečně patří jemu. Žalobce na přípisy soudu zasílané do datové schránky reagoval, současnou adresu svého pobytu soudu nesdělil s tím, že v současné době adresu pobytu v České republice nemá.
15. Žalobce proti napadenému rozhodnutí uplatnil námitky obsažené v několika podáních (jednalo se o tři podání – dvě učiněná žalobcem, jedno jeho zástupcem), z nichž dvě byla učiněna až po zákonné lhůtě pro doplnění žalobních bodů. Žalobce byl s napadeným rozhodnutím seznámen dne 16. 12. 2016, což vyplývá z podpisu uvedeného na písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí. Žalobu doručil soudu dne 20. 12. 2016, tedy na počátku dvouměsíční zákonné lhůty pro její podání, přičemž pouze v této lhůtě lze podle § 71 odst. 2 soudního řádu správního uplatňovat nové žalobní body. Současně se žalobou požádal žalobce o ustanovení obhájce a o osvobození od soudních poplatků, což v souladu s ustanovením § 35 odst. 9 soudního řádu správního způsobuje to, že do právní moci rozhodnutí soudu o těchto návrzích neběží lhůta pro podání žaloby. Krajský soud o návrzích žalobce rozhodl usnesením ze dne 22. 3. 2017, čj. 29 A 264/2016-19, které nabylo

právní moci dne 29. 3. 2017. Žalobce (příp. jeho zástupce) doručili soudu kromě žaloby další relevantní věcná podání dne 29. 6. 2017 a dne 10. 7. 2017. Z výše uvedeného je ovšem zřejmé, že tato podání byla učiněna po zákonné lhůtě pro uplatnění žalobních bodů. Soud se tedy zaměřil na to, zda tato podání obsahují konkretizaci již uplatněných žalobních bodů, nebo se jedná o uplatnění žalobních bodů zcela nových.

16. Ve včas uplatněné žalobě žalobce uvedl, že dokazování nebylo provedeno v potřebném rozsahu, nebyl informován o stavu řízení, nebylo mu umožněno nahlížet do spisu a nebylo mu poskytnuto písemné vyhotovení rozhodnutí.
17. V podání ze dne 27. 6. 2017 uvedl žalobce argumentaci, která souvisí s již uplatněným žalobním bodem ohledně nedostatečného dokazování. V podání ze dne 6. 7. 2017 naopak žalobce uvádí námitky směřující do procesní roviny dokazování, jejíž nedostatky mají způsobovat zmatečnost rozhodnutí a rozporoval i zahájení řízení. Tyto žalobní námitky argumenty soud posoudil jako opožděně uplatněné, tudíž je nevypořádal. Pouze uvádí, že v průběhu řízení neshledal žádné takové vady, ke kterým by měl přihlídnout z úřední povinnosti.
18. Jelikož kázeňské přestupky patří mezi tzv. „jiné správní delikty“, které jsou součástí správního trestání, soud se s přihlédnutím k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zabýval z úřední povinnosti tím, zda v mezidobí od spáchání kázeňského přestupku nebyla přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46). Pro žalobce by se jednalo o příznivější právní úpravu zejména v těch případech, kdy by pozdější právní úprava nově neobsahovala skutkovou podstatu, která by postihovala jednání, kterého se žalobce dopustil, případně pokud by stanovila příznivější podmínky z hlediska viny nebo ukládání trestu. Dospěl přitom k závěru, že se relevantní právní úprava nezměnila. Změna § 53 odst. 1 řádu výkonu trestu odnětí svobody byla zejména důsledkem nové diferenciaci věznic (novela č. 58/2017 Sb.), přičemž přidané slovo „zpravidla“ v tomto případě nelze za příznivější právní úpravu považovat.
19. Podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád. Zároveň je ovšem nutno upozornit na úpravu § 177 odst. 1 správního řádu, která stanoví, že základní zásady činnosti orgánů veřejné moci se použijí i v případě, kdy zvláštní zákon užití správního řádu vylučuje. Odpovědnost za kázeňské přestupky upravuje § 46 a násl. zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Ustanovení § 46 stanoví skutkovou podstatu kázeňského přestupku, kterým je *zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu*. Ustanovení § 47 téhož zákona říká, že *kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného*.
20. Dle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody mezi základní povinnosti odsouzeného patří mimo jiné *dodržování zásad slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku*. Dle § 53 odst. 1 řádu výkonu trestu odnětí svobody platí, že *v prostorách věznice se odsouzení pohybují organizovaně pod dohledem zaměstnance Vězeňské služby*.
21. Po původním zrušujícím rozsudku byly podklady pro rozhodnutí ve vztahu k porušení § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody doplněny o podání vysvětlení pana J. V. ze dne 7. 11. 2016, který uvedl, že žalobce předmětného dne nerespektoval nařízené ustrojení, přičemž byl varován strážmistrem K. B. Poté, co strážmistr K. B. přistihl

žalobce na denní místnosti B14b, kam neměl přístup, tak na žalobce napsal návrh na kázeňský trest. Údajného verbálního útoku nebyl svědek přítomen, proto se k této záležitosti nemohl jakkoliv vyjádřit.

22. Z doplněného dokazování nyní najisto vyplynulo, že uvedenému incidentu, který měl spočívat v tom, že žalobce *dne 27. 5. 2014 v čase mezi 11:30 do 12:00 na příslušníka reagoval pomocí vulgarismu a tykání („Drž hubu, hňupe“)*, nebyla přítomna žádná další osoba.
23. Za této situace správní orgán po doplnění dokazování v intencích předchozího zrušujícího rozsudku disponoval ve vztahu k tomuto skutku v zásadě dvěma důkazy, které jsou však protichůdné, a to výpovědi strážmistra K. B. a výpovědi žalobce. Soud si je vědom, že vzhledem k tomuto stavu věci je jednoznačné objasnění okolností kázeňského přestupku obtížné. Již v předchozím zrušujícím rozsudku odkázal soud na případ řešený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 1 As 97/2011-52, který vyslovil závěr, že *správní orgány mají v řízení o přestupcích povinnost postupovat tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přitom platí, že důkaz svědectvím policistů má sice obecně vysokou vypovídací hodnotu, jeho existence však neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na shromažďování jakýchkoliv dalších důkazů, jejichž provedení se s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci jeví být vhodné a které si mohou při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat.* V předmětné věci je však zcela zřejmé, že žádné další důkazy nejsou k dispozici.
24. Vzhledem k tomu je nutno vyhodnotit důkazy existující a přihlédnout k dalším zjištěným skutečnostem. Je třeba poukázat i na specifickou povahu řízení a rozhodnutí o kázeňském deliktu, kterou reflektuje například usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, jelikož *v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.*
25. Je nesporné, že nedílnou součástí výkonu uloženého trestu je rovněž nutnost podřídit své chování příslušnému přísnému režimu. Tuto skutečnost reflektuje ustanovení § 28 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, které stanoví množství různých povinností odsouzených, jež zastřešuje kardinální obecná povinnost *dodržovat stanovený pořádek a kázeň.* Z tohoto pohledu je nutno trvat na tom, aby odsouzení dodržovali veškeré předpisy a pokyny související s výkonem jejich trestu, a to včetně dodržování zásad slušného chování ve vztahu k dozorcům.
26. Na druhou stranu je třeba přiznat, že v případě, kdy k porušení kázně odsouzených dojde výhradně verbální formou za účasti pouze dvou aktérů, jejichž tvrzení o předmětném incidentu jsou ve vzájemném rozporu, je třeba obě verze velmi pečlivě zvažovat a hodnotit. Žalobce v tomto kontextu především namítá, že doplněný výslech svědka nepřinesl nic nového, tudíž skutkový stav nebyl náležitě zjištěn. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že závěr soudu formulovaný v předchozím zrušujícím rozsudku byl vysloven za stavu, kdy bylo vysoce pravděpodobné, že u incidentu byly přítomny další osoby, a to mistr výroby pan J. V. a další vězeň. Jejich výslech žalovaná neprovedla, ač nebylo zřejmé, že by tomu bránila nějaká překážka. Nyní je však jisté, že další osoba přítomna nebyla a žádné další důkazy nejsou k dispozici.
27. I po doplnění dokazování jsou klíčové podklady ve vzájemném rozporu, přičemž žalobce incident popisuje částečně odlišně než nstrm. K. B. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že *„výpovědi zaměstnanců považuje za věrohodné“.* Soud je toho názoru, že tento

závěr žalované byl s ohledem na další podpůrné podklady na místě. Žalovaná totiž rovněž poukázala na služební záznam sepsaný dne 30. 5. 2014 vedoucím oddělení vězeňské stráže mjr. B. Č., ze kterého je zřejmé, že se žalobce nevhodného chování dopustil i vůči němu. Jak soud zjistil z uvedeného služebního záznamu, který je součástí správního spisu, téhož dne, kdy došlo k incidentu, mjr. B. Č. požadoval po žalobci vysvětlení, ten mu nejprve sdělil, že nstrm. B. neurážel, potom se opravil, že se mu omluvil. Po upozornění, že jeho nevhodné chování bude předmětem kázeňského řízení, odpověděl žalobce „běž do prdele“. Tomuto jednání byl přítomen zároveň i nstrm. K. B., o čemž sepsal dne 29. 5. 2014 služební záznam, ve kterém událost popisuje shodně. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce užil vůči příslušníkovi § Vězeňské služby vulgarismy i v tomto případě, který však není předmětem řízení. Pouze dokresluje chování žalobce.

28. Zároveň není bez významu, že v rámci svého vyjádření v kázeňském řízení i sám žalobce uvedl, že je *zvyklý na hostilní chování svého okolí a proto je a priori konfrontačně ve střehu*, zároveň uvedl, *se strážmistru B. omluvil, ač incidentu příčinu nezavdal a že se během svého rekvalifikačního kurzu scházel s psychologem* apod.
29. Soud konstatuje, že po přihlédnutí k výše uvedeným podkladům, které se týkají chování žalobce, žalovaná oprávněně přiznala větší relevanci tvrzení nstrm. K. B. Ve vztahu k porušení povinnosti dodržovat zásady slušného jednání se soud ztotožňuje s hodnocením důkazů, jak je provedla žalovaná.
30. Ve vztahu k porušení § 53 odst. 1 řádu výkonu trestu odnětí svobody, které spočívalo v tom, že *žalobce se dne 27. 5. 2014 v čase mezi 11:30 do 12:00 pohyboval na pracovišti, kde neměl přístup*, byly podklady pro rozhodnutí doplněny v dostatečném (důvodné pochybnosti vylučujícím) množství, jelikož spisový materiál nad rámec dříve obsažených listin obsahuje i protokoly z výrobních porad a sumarizované pracovní výkazy za období leden až květen 2014, ze kterých je zřejmé, že žalobce byl v průběhu většiny porad přítomen na pracovišti. Na těchto poradách byl pravidelně opakován zákaz návštěv mezi halami „b“ a „c“. Tyto skutečnosti ostatně potvrzuje i podané vysvětlení svědka J. V. Ve spise je rovněž obsaženo rozhodnutí ředitele věznice ze dne 9. 5. 2014, kterým schvaluje návrh na přerazení žalobce na jiné pracoviště. Součástí tohoto rozhodnutí je i poučení o právech a povinnostech odsouzeného (mimo jiné dodržování pokynů týkajících se pohybu ve vymezeném prostoru na pracovišti).
31. S ohledem na výše rekapitulované prokázané skutečnosti má soud námitku žalobce, že u uvedeného jednání absentuje jeho zavinění, za čistě účelovou. Absenci zavinění nelze odvozovat ani z četnosti jednání, o které se žalobce v rámci svých vyjádření zmiňoval. Dle uvedených skutečností forma zavinění odpovídá nedbalosti vědomé, jelikož žalobce si s ohledem na podklady obsažené ve spise musel být existence zákazu vědom (mnohokrát opakováno v rámci výrobních porad) a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se jeho porušení nedopustí. Tvrzení žalobce, že přecházel mezi halami pravidelně, není možné považovat za přiměřený důvod pro nerespektování pravidelně zdůrazňovaného zákazu. Nedbalostní forma zavinění je pro kázeňský přestupek dle zákona o výkonu trestu odnětí svobody dostačující.
32. Žalobce dále uvedl, že mu nebyl umožněn přístup ke spisu a nebyl informován o stavu řízení. Vzhledem k tomu, že tyto námitky nijak nekonkretizoval, soud nemohl zaměřit svůj přezkum na konkrétní postupy žalované. Ze spisu *prima facie* tyto žalobcem

vytýkané vady nijak nevyplývají, rovněž není zřetelné, co má být písemnou žádostí, kterou v rámci žaloby žalobce nekonkrétně zmiňuje. Zároveň z obsahu napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že měl příležitost navrhnout provedení důkazu výsledkem svědka pana F. J., který nebyl vyslechnut, jelikož se v době incidentu již nenacházel ve výkonu trestu a nemohl být verbálnímu útoku přítomen.

33. S ohledem na obecnou formulaci výše uvedených žalobních námitek, jejichž relevance se na základě spisového materiálu nepodařila nijak ověřit, považoval soud za nadbytečné provádět dokazování dokumenty, které doložila v rámci svého vyjádření k těmto námitkám žalovaná.
34. Ohledně odepření předání písemného vyhotovení rozhodnutí soud odkazuje na úpravu § 76 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, která říká, že *písemné vyhotovení rozhodnutí je třeba osobě doručit pouze v případě, že je proti němu přípustná stížnost*. V posuzovaném případě, kdy došlo k vydání nového rozhodnutí o stížnosti, již nebyla další stížnost přípustná. Ve smyslu § 76 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody stačilo oznámit rozhodnutí vyhlášením v přítomnosti toho, koho se týká. Vzhledem k podpisu žalobce na písemném vyhotovení rozhodnutí obsaženém ve spisovém materiálu má soud tuto podmínku za splněnou.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal žalobu jako nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
36. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Žalobce nebyl ve věci úspěšný. Žalované nevznikly žádné náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.
38. Jelikož soud ustanovil usnesením ze dne 22. 3. 2017, čj. 29 A 264/2016-19, zástupcem žalobce advokáta Mgr. Bc. Ivo Nejezchleba, tak v takovém případě v souladu s § 35 odst. 8 soudního řádu správního platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát. Odměna žalobcova zástupce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, replika žalobce), a to ve výši určené dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy $2 \times 3\,100$ Kč. Náhrada hotových výdajů je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2×300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 6 800 Kč. Protože je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle daňových předpisů. Celková výše odměny proto činí 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu